

ZAČÍNAM PRAX

**„A je to tu, dočkala som sa,“
vravela som si 4. septem-
bra, keď som začala školský
rok ako tretiačka.**

Prax – toto slovo vo mne vyvo-
lávalo nadšenie i strach záro-
veň. Moje pocity boli zmiešané,
nevedela som, čo ma čaká.
Bála som sa i tešila zároveň.
Aký bol vlastne môj prvý deň
na praxi? Skupina, v ktorej som
bola aj ja, začala na geriatric-
kom oddelení. Ak mám pravdu
povedať, práve toto oddelenie
som nechcela absolvovať ako
prvé. Pýtate sa prečo? Nevedela
som presne, čo ma čaká, ako
sa budú ku mne správať pa-
cienti, ako ma prijme personál.
Pociťovala som veľký rešpekt,

pretože starať sa o reálnych pa-
cientov je úplne iné ako starať
sa o figurínu v demonštračke.
Keď som prvýkrát vstúpila na
geriatrické oddelenie, naozaj
som mala zmiešané pocity.
Najprv nám poukazovali, kde
čo je, spoznali sme personál,
ktorý je veľmi milý a ústretový.
Po prvotnej prehliadke začala
práca v izbách pacientov. Z
ich tvárí sa dalo vyčítať obrov-
ské nadšenie z toho, že vidia
nových ľudí a mňa postupne,
ale isto, začali prvotné obavy
a strach opúšťať. Pacienti boli
vďační už len za to, že sa s nimi
rozprávame. Uvedomila som si,
ako málo stačí k tomu, aby bol
človek šťastný. Okrem jednodu-
chých činností, ako je napríklad
prezliekanie postelí, kŕmenie
pacientov či ranná toaleta, sme
postupne začali vykonávať aj
zložitejšie činnosti. Veľmi som
sa bála prvýkrát pichnúť injek-
ciu. Je iné zaviesť ihlu do hub-

ky na riad
a pichnúť
fraxiparín do
brucha živé-
ho pacienta.
Štvrtý deň
na praxi nám
pani profe-
sorka pove-
dala: „Dnes
budeme
pichať inzu-
lín!“ Triasli
sa mi ruky
a v hlave mi
vírili všetky

poznámky z vyučovacích ho-
dín v škole. Naozaj som sa bála,
lebo som vedela, že pacientovi
môžem ublížiť. Za pomoci pani
profesorky som všetko zvládla a
teraz už pichanie injekcií je pre
mňa hračkou, hoci rešpekt a
pocit strachu je stále prítomný.
Štyri týždne ubehli ako voda a
naša skupina sa presunula na
gynekologické oddelenie. Pre
mňa nezabudnuteľným zážit-
kom bolo sledovanie pôrodu a
ošetrovanie novorodenca. Inter-
né oddelenie je takisto pestré.
„Pripravte si pomôcky na odber
krvi,“ oznámila mi jeden krásny
deň pani profesorka. Nechá-
pavo som na ňu vyvalila oči:
„Čože, ja?“ To bola výzva! Pri-
praviť si pomôcky, oboznámiť
pacienta s výkonom a správne
odobrať krv. Všetko sa treba
naučiť a mne sa to podarilo.
Mám za sebou len dva mesiace
praxe, no už teraz viem pove-
dať, že som sa toho naučila ne-
smierne veľa. Vždy sa teším na
štvrtky a piatky, keď skoro ráno
kráčam do nemocnice, aby
som už o siedmej ráno obleče-
ná v uniforme stála na oddelení
pripravená pomáhať. Teším sa
z každej chvíle, ktorú môžem
stráviť v nemocnici, každý mo-
ment je jedinečný a ja dychtivo
prijímam všetko nové, čo ma
pri práci stretáva. Zároveň s
pokorou pristupujem k lôžku
pacienta a uvedomujem si, aká
tenká hranica je medzi životom
a smrťou.

KARIN

